

**LIETUVOS BANKO
TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL X. X. IR ADB „COMPENSA VIENNA INSURANCE GROUP“ GINČO NAGRINĖJIMO**

2026-04-18 Nr. 429-123
Vilnius

Lietuvos bankas gavo X. X. (toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo prašoma išnagrinėti tarp pareiškėjo ir ADB „Compensa Vienna Insurance Group“ (toliau – draudikas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2025 m. spalio 7 d. eismo įvykio metu dėl transporto priemonės valdytojo, kurio civilinę atsakomybę įprastine transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimo sutartimi buvo apdraudęs draudikas, kaltės buvo apgadintas pareiškėjo automobilis „Lexus ES 300H“ (valst. Nr. (duomenys neskelbtini)) (toliau – įvykis). Gavęs informaciją apie įvykį, draudikas pradėjo žalos administravimą.

Draudikas parengė pareiškėjo automobilio remonto sąmatą ir nustatė, kad automobilio remonto kaina – 1 280,60 Eur be PVM. Apie nustatytą žalos dydį draudikas informavo pareiškėją.

Pareiškėjo netenkino draudiko apskaičiuota automobilio remonto kaina, todėl jis kreipėsi į turto vertinimo paslaugas teikiančią (duomenys neskelbtini), ši 2025 m. spalio 27 d. parengė Vertinimo ataskaitą Nr. (duomenys neskelbtini) (toliau – Vertinimo ataskaita). Vertinimo ataskaitoje nustatyta pareiškėjo automobilio remonto kaina – 2 686,13 Eur be PVM. 2025 m. spalio 29 d. pareiškėjas Vertinimo ataskaitą pateikė draudikui ir reikalavo perskaičiuoti mokėtiną draudimo išmoką.

2025 m. lapkričio 21 d. draudikas informavo pareiškėją, kad nors teisės aktuose nėra numatytos pareigos draudikui vadovautis pareiškėjo pateikta Vertinimo ataskaita, tačiau draudikas perskaičiavo ir pakoregavo mokėtiną draudimo išmoką. Draudimo išmoka buvo perskaičiuota iš naujo įvertinant darbų valandinio įkainio bei remontui reikalingų detalių kainų pagrįstumą. Draudikas informavo, kad išmokės ne pareiškėjo reikalaujamą 2 686,13 Eur be PVM sumą, o 2 221,22 Eur be PVM. Draudikas paaiškino remonto darbų įkainius apskaičiavęs kaip vidurkį tarp Vertinimo ataskaitoje pateiktų valandinių įkainių ir draudiko nustatytų vidutinių valandinių įkainių Kauno regione, o remontui reikalingų dalių kainas – pagal naujų originalių dalių tiekėjų UAB „Dim Group“, UAB „Auvika“ ir UAB „AP Motors“ taikomų kainų vidurkį. Draudikas taip pat informavo pareiškėją, kad atlygins dėl įvykio pareiškėjo patirtas 200 Eur Vertinimo ataskaitos rengimo išlaidas. Draudikas pareiškėjui išmokėjo 2 421,22 Eur siekiančią draudimo išmoką dėl įvykio patirtai žalai atlyginti.

Pareiškėjas, nesutikdamas su minėtu sprendimu, draudikui pateiktoje pretenzijoje ir kreipimesi į Lietuvos banką kėlė reikalavimą įpareigoti draudiką draudimo išmoką apskaičiuoti pagal pareiškėjo pateiktą Vertinimo ataskaitą bei išmokėti pareiškėjui papildomą 464,91 Eur draudimo išmokos sumą, atlyginančią pareiškėjo dėl įvykio patirtą žalą. Reikalaujamą sumą sudaro skirtumas tarp Vertinimo ataskaitoje apskaičiuotos automobilio remonto kainos (2 686,13 Eur be PVM) ir draudiko nustatytos remonto kainos (2 221,22 Eur be PVM).

Lietuvos banke buvo gautas draudiko atsiliepimas. Draudikas paaiškino, kad, pagal privalomąjį draudimą reglamentuojančius teisės aktus, nukentėjusio trečiojo asmens transporto priemonei padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas. Tais atvejais, kai nukentėjęs trečiasis asmuo turto neremontuoja, atlyginamos turto remonto išlaidos (be PVM), būtinos turto rinkos vertei iki eismo įvykio atkurti. Būtinios remonto išlaidos apskaičiuojamos pagal vidutinius remonto darbų ir keičiamų detalių ir (ar) dalių įkainius, atitinkančius technologijos lygį, vadovaujantis rekomenduojamais laiko normatyvais, nustatytais specializuotose remonto išlaidų apskaičiavimo programose.

Draudikas paaiškino, kad pareiškėjo pateiktoje Vertinimo ataskaitoje minimas *Audatex* atliktas valandinių įkainių tyrimas, kurio metu buvo nustatyti vidutiniai remonto darbų įkainiai Lietuvoje, buvo atliktas įtraukiant visų gamintojų atstovų servisus ir eliminuojant iš vertinimo pigiau nei rinkos vidurkis dirbančias remonto įmones. Pasak draudiko, toks tyrimas nėra numatytas Koeficientų apgadintoms kelių transporto priemonėms taikymo tvarkos apraše¹, taigi, tokiu tyrimu neprivaloma besąlygiškai vadovautis.

Draudikas paaiškino, kad jo nustatyti remonto darbų įkainiai buvo apskaičiuoti kaip vidurkis tarp *Audatex* atlikto tyrimo metu nustatytų remonto įkainių, kurį naudojo ir turto vertintojas, sudarydamas Vertinimo ataskaitą, bei draudiko apklaustų servisų Kauno regione nurodytų remonto darbų įkainių vidurkio. Draudikas nurodė manęs, kad toks metodas, kai remonto darbų įkainiai buvo apskaičiuoti pagal Vertinimo ataskaitoje nurodytų ir draudiko apklaustų servisų Kauno regione taikomų įkainių aritmetinį vidurkį, pareiškėjo interesų nepažeidė.

Draudikas pažymėjo, kad teisės aktai nenumato būtinųjų remonto išlaidų apskaičiavimo tik pagal naujų originalių detalių kainas. Būtiniosios remonto išlaidos gali būti apskaičiuojamos ir pagal naujų neoriginalių, ir naudotų dalių kainas ar mišriu būdu, jeigu toks remontas atkurtų turtą į būklę, buvusią iki eismo įvykio. Nepaisant to, šiuo konkrečiu atveju nuostolio dydį draudikas apskaičiavo pagal naujomis originaliomis dalimis rinkoje prekiaujančių bendrovių UAB „Dim Group“, UAB „Auvika“ ir UAB „AP Motors“ taikomas kainas. Draudikas teigia, kad laikėsi visų teisingumo, protingumo ir sąžiningumo reikalavimų ir išmokėjo pakankamą, pareiškėjo patirtus nuostolius atlyginančią draudimo išmoką.

Remdamasis nurodytomis aplinkybėmis, draudikas pabrėžė, kad neturi pagrindo tenkinti pareiškėjo reikalavimo mokėti papildomą 464,91 Eur draudimo išmoką.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 44 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka ginčo šalių pateiktų įrodymų vertinimą ir jo pagrindu priima sprendimą.

Atsižvelgiant į ginčo šalių pateiktus dokumentus ir paaiškinimus, darytina išvada, kad ginčas kilo dėl draudiko atsisakymo mokėti papildomą draudimo išmoką pagrįstumo.

Siekiant išspręsti tarp šalių kilusį ginčą, būtina nustatyti, ar draudikas tinkamai nustatė draudimo išmokos, atlyginančios dėl įvykio pareiškėjo automobiliui padarytų sugadinimų būtinąsias remonto išlaidas, dydį.

Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomasis draudimas reguliuojamas Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo (toliau – TPVCPDĮ) ir jo įgyvendinamųjų teisės aktų (Eismo įvykio metu padarytos žalos administravimo ir draudimo išmokos mokėjimo taisyklių² (toliau – Taisyklės) ir kt.) nuostatomis.

TPVCPDĮ 2 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta, kad draudžiamasis įvykis – tai transporto priemonės, kuriai pagal šio įstatymo nuostatas nustatyta draudimo prievolė, valdytojo civilinę atsakomybę, naudojant transporto priemonę pagal šio straipsnio 18 dalį, lėmęs eismo įvykis, kuriam įvykus pagal šį įstatymą turi būti išmokama draudimo išmoka. Pagal TPVCPDĮ 2 straipsnio 5 dalį, eismo įvykio žala laikoma per draudžiamąjį įvykį padaryta žala nukentėjusio trečiojo asmens turtui, jo sveikatai ir (arba) žala, atsiradusi dėl nukentėjusio trečiojo asmens gyvybės atėmimo, ir (arba) neturtinė žala ar žala, kuri atsirado vėliau kaip eismo įvykio pasekmė.

Atsižvelgiant į kilusio ginčo aplinkybes, pažymėtina, kad žalos, padarytos per draudžiamąjį įvykį ar atsiradusios vėliau kaip eismo įvykio pasekmė, administravimą ir draudimo

¹ Patvirtintas 2020 m. rugsėjo 22 d. Audito, apskaitos, turto vertinimo ir nemokumo valdymo tarnybos direktoriaus įsakymu Nr. V1-118.

² Patvirtintos Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2004 m. birželio 23 d. nutarimu Nr. 795 (Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2024 m. liepos 24 d. nutarimo Nr. 626 redakcija).

išmokos mokėjimą reglamentuojančių Taisyklių 4 punkte įtvirtinta, jog žala nustatoma vadovaujantis Lietuvos Respublikos civiliniu kodeksu (toliau – CK), TPVCAPDĮ, Taisyklėmis ir kitų teisės aktų nuostatomis, reglamentuojančiomis padarytos žalos dydžio nustatymą.

TPVCAPDĮ 15 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta žalos dydžio nustatymo taisyklė: turtui padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas arba šio įstatymo 17 straipsnyje nurodytais atvejais – Biuras, vadovaudamasis įgaliotų asmenų ir (ar) turto vertinimo ataskaitomis, dokumentais, kuriais įrodomos padarytos žalos aplinkybės, faktas ir dydis, nuotraukomis, vaizdo įrašais. Šią nuostatą atkartoja ir Taisyklių 13 punktas, kuriame, be kita ko, detalizuota, kad gali būti atsižvelgiama ir į remonto paslaugų teikėjo pateiktus turto remonto išlaidų skaičiavimus, remonto sąmatas ar kitus remonto išlaidų pagrindimo dokumentus.

Pagal Taisyklių 15 punktą, žalos dėl turto sugadinimo, kai jį remontuoti ekonomiškai tikslinga, atlyginimo dydis nustatomas pagal turėtas sugadinto turto remonto išlaidas, būtinas turto rinko vertei iki eismo įvykio atkurti. Jeigu nukentėjęs trečiasis asmuo turto neremontuoja, atlyginamos apskaičiuotos būtiniosios turto remonto išlaidos (be PVM) sugadinto turto rinkos vertei iki eismo įvykio atkurti, kurias sudaro remonto darbų vertė, dažymo darbų vertė, keičiamų detalių ir (ar) dalių vertė (sumažinant išlaidas keičiamų detalių ir (ar) dalių nusidėvėjimo verte), dažymo medžiagų vertė, taip pat sugadinto turto transportavimo, saugojimo, techninės ekspertizės ir kitos papildomos išlaidos. Būtiniosios remonto išlaidos apskaičiuojamos pagal vidutinius darbų ir keičiamų detalių ir (ar) dalių įkainius, atitinkančius technologijos lygį, vadovaujantis rekomenduojamais laiko normatyvais, nustatytais specializuotose remonto išlaidų apskaičiavimo programose.

TPVCAPDĮ 19 straipsnio 6 dalyje nustatyta, jog atsakingas draudikas ar Biuras moka nukentėjusiam trečiajam asmeniui tik įrodymais pagrįstos žalos dydžio išmoką, neviršijančią šio įstatymo 11 straipsnyje nustatytą draudimo sumą, ir turi teisę atmesti nepagrįstus reikalavimus dėl žalos atlyginimo.

Kartu pažymėtina tai, kad draudimo išmokos mokėjimas transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo atveju yra susijęs su apdraustos transporto priemonės valdytojų civiline atsakomybe, todėl, apskaičiuodamas draudimo išmoką, draudikas turi laikytis CK 6.251 straipsnyje įtvirtinto visiško nuostolių atlyginimo principo. Žalos atlyginimu turi būti siekiama grąžinti ją patyrusį asmenį į iki pažeidimo buvusią padėtį. Teisingas žalos atlyginimas reiškia tai, kad sprendžiant ginčą dėl žalos atlyginimo turi būti nustatytas tikrasis žalos dydis, nes, nustatius mažesnę už tikruosius nuostolius žalos dydį, būtų iš dalies neapgintos nukentėjusio asmens teisės, o kai nustatomas žalos dydis viršija tikruosius nuostolius, nukentėjęs asmuo nepagrįstai praturtėja skolininko sąskaita. Viena vertus, tai reiškia, kad draudimo išmokos turi užtekti dėl eismo įvykio atsiradusių turto sugadinimų remontui (sumažinus išlaidas keičiamų detalių ir (ar) dalių nusidėvėjimo verte ir kt.). Kita vertus, draudimo išmoka negali būti didesnė nei išlaidos, objektyviai reikalingos nukentėjusio asmens turtui suremontuoti.

Vertintinų ginčo aplinkybių kontekste taip pat atkreiptinas dėmesys į tai, kad, jei ginčas yra susijęs su atlygintinos žalos (nuostolių) dydžiu ir nėra susijęs nei su atsisakymu mokėti draudimo išmoką, nei su draudimo išmokos sumažinimo atvejais, nagrinėjant ginčą yra taikytina bendroji įrodinėjimo naštos taisyklė – šalys turi įrodyti tas aplinkybes, kuriomis grindžia savo reikalavimus bei atsikirtimus, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Ginčo nagrinėjimui taikytinas rungimosi principas įtvirtintas taip pat ir Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 44 punkte. Taigi, šiuo konkrečiu atveju pareiškėjas, norėdamas pagrįsti savo reikalavimą, turi įrodyti, jog jo patirtą žalą geriau atspindi Vertinimo ataskaitoje nurodyti duomenys, o draudikas – priešingai – turi pagrįsti, kad skaičiavimai, kuriais jis vadovavosi, nustatydamas draudimo išmokos dydį, yra objektyvūs, o draudimo išmoka yra pakankama pareiškėjo dėl įvykio patirtai žalai atlyginti.

Dėmesys atkreiptinas į tai, kad Vertinimo ataskaita, neginčijant joje nurodytų duomenų teisingumo, yra vienas (bet ne vienintelis) iš žalos dydį padedančių nustatyti įrodymų, kuris turėtų būti vertinamas atsižvelgiant į visų turimų – taigi, tiek draudiko, tiek pareiškėjo pateiktų – įrodymų visumą. Nei TPVCAPDĮ, nei Taisyklės nenumato draudiko pareigos vadovautis išimtinai nepriklausomų turto vertintojų parengtomis vertinimo ataskaitomis, todėl Vertinimo ataskaitos buvimas savaime nesuteikia pagrindo ją laikyti turinčia aukštesnę nei kiti nuostolių dydį pagrindžiantys dokumentai įrodomąją vertę. Ji nepaneigia kitų nuostolių dydį pagrindžiančių įrodymų, nes, kaip minėta, yra tik viena iš įrodinėjimo priemonių, kuri vertinama kartu su kitais įrodymais pagal bendrąsias įrodymų vertinimo taisykles. Atsižvelgdamas į tai, Lietuvos bankas,

nagrinėdamas ginčą, vertina abiejų ginčo šalių pateiktų įrodymų visumą.

Iš bylos duomenų nustatyta, kad pareiškėjas kelia reikalavimą draudikui draudimo išmoką apskaičiuoti pagal Vertinimo ataskaitą ir išmokėti pareiškėjui papildomą 464,91 Eur draudimo išmoką. Reikalaujamą sumą sudaro skirtumas tarp Vertinimo ataskaitoje apskaičiuotos remonto kainos (2 686,13 Eur be PVM) ir draudiko nustatytos remonto kainos (2 221,22 Eur be PVM).

Kaip minėta, vadovaujantis privalomojo draudimo teisinius santykius reglamentuojančiais teisės aktais, turtui padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas. Todėl, siekiant išspręsti tarp šalių kilusį ginčą, būtina nustatyti, ar žalos dydžio nustatymo prerogatyvą turintis draudikas tinkamai apskaičiavo draudimo išmokos dydį.

Iš bylos duomenų nustatyta, kad Vertinimo ataskaitoje apskaičiuojant remonto kainą taikyti šie valandiniai remonto darbų įkainiai: 39,15 Eur be PVM už remonto darbus, 39,69 Eur be PVM už dažymo darbus ir 91 proc. dažymo medžiagų koeficientas. Vertinimo ataskaitoje nurodyta, kad vidutinis darbo valandos įkainis nustatytas „atlikus Lietuvos autoremontą įmonių, servisų, vykdančių automobilių remontą, duomenų analizę apie taikomus valandinius mechaninių ir dažymo darbų įkainius bei dažymo medžiagų koeficientus, rengiant automobilių remonto sąmatas „Audatex“ sistemoje 2025 m.“

Draudikas rėmėsi realiai Kauno regione veikiančių servisų taikomais darbų įkainiais ir pateikė tai pagrindžiančią informaciją – duomenis apie šešių remonto bendrovių taikomus valandinius remonto bei dažymo darbų įkainius ir taikytiną dažymo medžiagų koeficientą. Apskaičiavęs aritmetinį šių bendrovių taikomų įkainių vidurkį, draudikas nustatė, kad vidutinis valandinis įkainis tiek už remonto, tiek už dažymo darbus Kauno mieste yra 25,50 Eur be PVM, o taikytinas dažymo medžiagų koeficientas – 85,83 proc.

Draudimo išmokai apskaičiuoti taikytinus valandinius darbų įkainius draudikas apskaičiavo kaip vidurkį įkainių, kurie nurodyti Vertinimo ataskaitoje, ir įkainių, kuriuos nustatė draudikas (Kauno regiono servisų įkainių). Draudiko nustatyti galutiniai valandiniai įkainiai, kuriais jis vadovavosi apskaičiuodamas draudimo išmoką, – 32,33 Eur be PVM už remonto darbus, 32,60 Eur be PVM už dažymo darbus, taikytinas ir 88,42 proc. dažymo medžiagų koeficientas.

Įvertinus draudimo išmokos dydžio nustatymo prerogatyvą turinčio draudiko taikytą metodiką, darytina išvada, kad draudikas išmoką apskaičiavo įvertinęs ne tik Kauno regione faktiškai veikiančių servisų įkainius, tačiau ir pareiškėjo pateiktus bendresnius, teorinius duomenis apie servisų darbų kainas rinkoje. Manytina, kad galutinis draudiko taikytas skaičiavimas, atspindintis plataus servisų sektoriaus darbų kainas, atitinka vidutinių įkainių taikymo reikalavimą.

Dėmesys atkreiptinas ir į tai, kad draudiko nustatyti galutiniai taikytini įkainiai yra apie 25 proc. didesni, nei nustatytas vidutinis įkainis, taikomas Kauno regione veikiančių servisų. Tai suponuoja išvadą, kad išmoka, apskaičiuota taikant galutinius draudiko nustatytus įkainius, bus pakankama automobilio remontui atlikti. Kita vertus, draudiko nustatyti vidutiniai įkainiai yra mažesni negu teoriniai įkainiai, naudoti Vertinimo ataskaitoje. Taigi, draudiko taikytas išmokos skaičiavimo būdas sudaro prielaidas ir vykdant prievolės reikšmingam ekonomiškėsniam žalos atlyginimui. Lietuvos banko vertinimu, šiuo konkrečiu ginčo atveju draudiko pasirinktas individualizuotas remonto kainos dalies, apimančios remonto ir dažymo darbus, apskaičiavimo būdas yra objektyvus bei atitinka teisės aktų reikalavimus.

Vertinant, ar draudikas tinkamai apskaičiavo draudimo išmokos dalį, atlyginančią pareiškėjo patirtus nuostolius dėl keistinių transporto priemonės detalių, sutiktina su draudiko pozicija, kad teisės aktai nenumato būtinųjų remonto išlaidų apskaičiavimo tik remiantis naujų originalių detalių ar tik naujų detalių kainomis. Būtiniosios remonto išlaidos gali būti apskaičiuojamos ir remiantis naujų neoriginalių, ir naudotų dalių kainomis ar mišriu būdu, jeigu toks remontas atkurtų turtą į iki eismo įvykio buvusią būklę. Nepaisant to, iš bylos duomenų nustatyta, kad šiuo konkrečiu ginčo atveju draudikas nuostolio dydį apskaičiavo pagal naujų originalių dalių kainas, kurias taiko jomis prekiaujančios bendrovės UAB „Dim Group“, UAB „Auvika“ ir UAB „AP Motors“.

Nors Vertinimo ataskaitoje apskaičiuota naujomis keičiamų dalių kaina sudaro 1 723 Eur su PVM (įskaitant stiklo kėlikio kainą), draudikas pateikė įrodymus, kad iš UAB „Dim Group“, UAB „Auvika“ ir UAB „AP Motors“ tas pačias remontui reikalingas dalis (identiškas pagal gamintojo kodą) galima įsigyti atitinkamai už 1 474,16 Eur su PVM, 1 422,66 Eur su PVM arba 1 653,07 Eur su PVM (neįskaitant stiklo kėlikio kainos, kurios draudikas Vertinimo ataskaitoje nekoregavo ir paliko tokią, kokia buvo nurodyta turto vertintojo). Lietuvos banko vertinimu, draudiko pateikti duomenys pagrindžia, kad pareiškėjo transporto priemonės remontui

reikalingas naujas originalias dalis (išskyrus stiklo kėliklį) rinkoje galima įsigyti už mažesnes kainas, nei nurodyta Vertinimo ataskaitoje, tai labiau atitiktų vykdant prievolės aktualų ekonomiškumo principą.

Iš bylos duomenų nustatyta, kad draudikas, siekdamas apskaičiuoti visą automobilio remonto kainą, parengė tris sąmatas, atsižvelgdamas į kiekvienos iš pirmiau minėtų trijų bendrovių taikomas dalių kainas, draudiko nustatytus taikytinus valandinius remonto ir dažymo darbų įkainius bei dažymo medžiagų koeficientą. Taip draudikas nustatė, kad pareiškėjo transporto priemonės remonto kainą pagal perskaiciuotus valandinius remonto įkainius, dažymo medžiagų koeficientą ir UAB „Dim Group“ dalių kainas sudarytų 2 194,51 Eur be PVM, pagal UAB „Auvika“ dalių kainas – 2 162,09 Eur be PVM, pagal UAB „AP Motors“ dalių kainas – 2 307,07 Eur be PVM. Vadovaudamasis šiomis sąmatomis, pareiškėjui mokėtiną 2 221,22 Eur draudimo išmoką, atlyginančią pareiškėjo dėl įvykio patirtas transporto priemonės remonto būtinąsias išlaidas, draudikas apskaičiavo kaip sąmatose nurodytų kainų aritmetinį vidurkį.

Kaip minėta, privalomąjį draudimą reglamentuojantys teisės aktai numato draudimo išmokos apskaičiavimą, atsižvelgiant į būtinųjų remonto išlaidų, pagrįstų vidutiniais įkainiais, kriterijus. Šie kriterijai papildomai grindžiami ir CK įtvirtintais sutarčių ir prievolių ekonomiškumo vykdymo, taip pat teisingo žalos atlyginimo principais.

Atsižvelgiant į tai, kas buvo išdėstyta, Lietuvos banko vertinimu, draudiko pasirinktas individualizuotas draudimo išmokos apskaičiavimo metodas šio konkretaus ginčo nagrinėjimo atveju atitinka privalomąjį draudimą reglamentuojančiuose teisės aktuose nustatytus kriterijus ir užtikrina visiško žalos atlyginimo principo tinkamą įgyvendinimą bei CK įtvirtintą reikalavimą prievolės vykdyti kuo ekonomiškiau būdu. Nėra pagrindo teigti, kad pareiškėjas negalėtų atlikti transporto priemonės remonto už mažesnę, nei Vertinimo ataskaitoje nurodyta, remonto kainą. Priešingai – vertintina, kad draudikas įrodė, jog būtinų transporto priemonės remonto darbų atlikimas, atkuriant ją į padėtį iki įvykio, yra galimas ir už draudiko apskaičiuotą galutinę remonto kainą.

Dėmesys atkreiptinas į tai, kad draudikas informavo pareiškėją, jog, pareiškėjui pateikus naujų originalių detalių įsigijimą iš oficialaus atstovo patvirtinančius dokumentus ir esant didesnėms faktinėms detalių kainoms ar pareiškėjui pasirinkus remonto įmonę bei pateikus faktinius įrodymus, jog būtinų remonto darbų suma buvo didesnė, nei nustatyta draudiko, draudikas vertintų tokius papildomus duomenis. Pažymėtina, kad pareiškėjas tokių duomenų nėra pateikęs.

Lietuvos banko vertinimu, byloje esančių įrodymų visuma pagrindžia, kad draudikas tinkamai nustatė draudimo išmokos, atlyginančios dėl įvykio pareiškėjo automobiliui padarytų sugadinimų būtinąsias remonto išlaidas, dydį, todėl pareiškėjo reikalavimas mokėti papildomą draudimo išmoką atmestinas kaip nepagrįstas.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo X. X. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Direktorius

Arūnas Raišutis